

Beretning fra bofællesskabet Skrænten:

Agnete havde boet i egen lejlighed i 10 år- de fleste år med 2 timers ugentlig bostøtte, klubtilbud på Møllegade og Aktivitetstilbud- da bofællesskabet Skrænten i sommeren 2000 stod klar med 6 lejligheder, hvoraf Agnete havde fået tilbudt den ene. Hun fik et valg, men sagde ja til at flytte efter at have 'sovet på det'. Som forældre havde vi hidtil på skift set til Agnete, når vi var på vej hjem fra arbejde, så det ville jo formindske vore forpligtelser. Samtidigt bevirkede den lange periode med tæt kontakt dog, at vi aldrig har drømt om, at andre nu skulle overtage det totale ansvar i forhold til vores ældste datter, der i 1964 blev født med Down's syndrom. 'At give slip' har aldrig givet mening for os – og det gælder nok mange forældre. Vi bor i nærheden af Skrænten og kan følge med i Agnetes liv og hjælpe til med forskelligt – samtidig med, at Agnete føler, at hun har en selvstændig tilværelse.

På et enkelt område har jeg følt, at jeg er hovedansvarlig: helbredsområdet. Ganske vist har jeg arbejdet i det sundhedsfaglige område, men det er svært at forestille sig, at den viden og ekspertise, som forældre har om deres udviklingshæmmede barns helbredsproblemer, kan undværes.

Hvordan har Agnete oplevet livet i et bofællesskab? Hun siger, at det var rart at komme et sted, hvor der var andre beboere samt pædagoger. Der har været en ikke ringe udskiftning på beboersiden. Fire lejligheder huser nu beboer nummer tre, Agnete er den eneste, der har boet på Skrænten i alle de år, bofællesskabet har eksisteret. Beboerne er flyttet til andre boliger af forskellige årsager, flest vel på grund af aldersforandringer. De skift har hun ikke oplevet som belastende. Derimod har det været svært for hende at skulle tage afsked med så mange kontaktpædagoger, som 'rotationsprincippet' på stedet har medført. Ikke fordi de nye kontaktpædagoger ikke var 'rare', men for et menneske som Agnete, der holder af det kendte, har det været en udfordring. Det er også en udfordring som pårørende, fordi uhyre mange små detaljer om Agnete ikke kan viderebringes trods en nok så omhyggelig overlevering. Heldigvis har hendes aktivitetssted været et sted med nære og stabile kontakter.

Jeg ved godt, at det ikke altid er sammenfaldende, hvad forældre og medarbejdere synes er bedst for borgeren. Vi har oplevet en række fagligt engagerede, dygtige og ordentlige medarbejdere og vi tror, at vores interesse for Agnete har været på et niveau, som ikke opleves som utidig indblanding – vi ved det ikke. Samarbejdet kræver takt fra begge sider og ikke mindst gode og detaljerede aftaler fra starten. Hvem tager sig af tøj, af økonomi, af lejligheden, oprydning? Med ressourcer, som beskæres år efter år, er tiden ikke inde til at lade de pårørende træde længere ud i periferien.

Vi har oplevet at stedet, trods skiftende beboere, fungerer efter hensigten, som et fællesskab, en familie. Dette skyldes i høj grad pædagogernes indsats – blandt andet med fælles temadage. Men det er en familie med opbrud- før eller senere. Rummelighed og omstillingsparathed er nyttige egenskaber, også når man bor i et bofællesskab. I øvrigt vil jeg pege på pårørendearbejde som et nyttigt middel til at få forståelse for, hvad der foregår – og selv gi' sit besyv med. Agnetes mor – efter samtale med Agnete.